

udredes efter Skatteevnen, og saa lade dem, der senere hen trænger til Forsikring, faa den Understøttelse, den Forsørgelse, de havde behov. Da man i sin Tid lavede den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, havde man ikke vidtløftige Beregninger over, hvad det vilde koste. Man sagde simpelt hen: Det er Statens Pligt at forsørge de hæderlige gamle, som ikke kan forsørge sig selv, og derfor giver vi dem den Understøttelse, som er nødvendig. Dette, synes jeg, var en overordentlig god Tanke. Nu er der, som fremhævet baade fra den ene og den anden Side, et Hul i denne vor sociale Lovgivning, idet de, som bliver Invalider inden deres 60de Aar, og hvis Invaliditet ikke er fremkaldt ved Ulykkestilfælde og falder ind under Ulykkesforsikringsloven, ingen Understøttelse faar. Hvor mange det drejer sig om, er vanskeligt at sige, man har desværre ikke nogen fuldstændig Statistik over dette, men det er sikkert ikke faa. Man har i Tyskland en udmærket Statistik, som viser, at f. Eks. en Sygdom som Tuberkulose fremkalder en Masse Invaliditet. Den største Part af Understøttelserne i Tyskland gives paa Grund af Tuberkulose. Det vilde derfor egentlig være det naturligste, synes jeg, at stille dem, der ikke kan forsørge sig selv paa Grund af Sygdom, lige med dem, der ikke kan forsørge sig selv paa Grund af Alderdom, saa at enhver, der er Invalid og ikke kan forsørge sig selv, har Krav paa en Understøttelse, der skal være saaledes, at han kan leve af den.

Om man nu vil sætte Understøttelsen til et fast Beløb, eller man vil gaa samme Vej som Alderdomsunderstøttelsesloven: give det fornødne, eller man vil gaa en Middelvej og give et fast Minimumsbeløb, eller man f. Eks. vil gøre Understøttelsen flydende, lade den rette sig efter de varierende Priser paa Livsfornødenheder, er Ting, man kan forhandle om. I det hele mener jeg, der kan være Anledning til at forhandle om Enkelthederne i det foreliggende Lovforslag. Der er fremsat en Tanke, som synes mig meget tiltalende, nemlig samtidig med Behandlingen af dette Lovforslag at tage Alderdomsunderstøttelsesloven op til Revision og f. Eks. bestemme, at hvis den Mand, der er 60

Aar, ikke ønsker sin Alderdomsunderstøttelse udbetalt med det samme, hvis han f. Eks. vil vente, til han er 65 Aar, kan han faa et saa meget større Beløb, og ligeledes bestemme, at det ikke skal være saaledes, at de understøttede slet ingen Indtægt maa have, men at selv om de har en vis Indtægt, er de berettigede til Understøttelse, uanset om de er Invalider eller alderdomssvækkede. Alle den Slags Ting er Enkeltheder, hvorom der kan forhandles. Ligeledes er den af det ærede Medlem for Verninge-Kredsen nævnte Enkelthed, som han fandt var en Mangel ved det foreliggende Lovforslag, at en gift Kvinde, som blev Invalid, ikke kunde faa Understøttelse, hvis Manden kunde forsørge hende, noget, der kan rettes, og som der kan forhandles om. Lige saa kan der forhandles om Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skal bære hele Invalidforsørgelsen, eller om den skal deles mellem Stat og Kommuner i et vist Forhold. Alt dette er, som sagt, Enkeltheder, som jeg tror, Forslagsstillerne vil være overordentlig villige til at forhandle om. Jeg kan sige det samme for mit Vedkommende, hvis jeg skulde blive Medlem af Udvalget, og det gælder vel ogsaa Ministeren.

Men med Hensyn til Hovedprincippet, hvorvidt man skal have en Forsikring eller ikke, vil jeg sige, at efter de vidtløftige Undersøgelser, der har været anstillede i Kommissionen, og efter de Forsøg, der er gjorte i forskellige Lande, af hvilke kun ganske enkelte endnu har vovet sig til at gennemføre noget saadant, mener jeg, at vi her i Danmark er inde paa den rette Vej, naar vi har gennemført en Alderdomsforsørgelse og ikke en Alderdomsforsikring. Det vil altid være overordentlig vanskeligt, ja, betænkeligt, at komme bort fra noget saadant, der alt er indført, og selv om de, der holder paa Forsikring, har tænkt sig en Overgangsform, hvor den nuværende Alderdomsunderstøttelse kunde bestaa foreløbig ved Siden af Forsikringen, tror jeg, vi ikke kommer den Vej ud. Jeg tror, Befolkningens store Flertal vil sige: Alderdomsunderstøttelsen er noget, vi har Ret til, vi har haft den i saa mange Aar, og den vil vi ikke paa nogen Maade have afløst af noget, vi selv skal betale til. Jeg tror, at som Forholdene har udviklet sig,